

vůli a jeho jednání má být dán právě onen směr, který předpokládá pojem dotýčného trestného činu u jeho duševního původce. Nevyžaduje se, by návodce zlý skutek, k jehož spáchání směřuje jeho vůle a jeho působení na pachatele, určoval do všech podrobností, zejména pokud jde o jeho předmět, rozsah, místo a čas, stačí naopak i všeobecné vybídnutí k trestné činnosti určitého druhu. Tím větším právem podřadil tudíž nalézací soud skutkové podstatě spoluviny na krádeži jednání stěžovatele, jehož působení na obžalovaného Z-a směřovalo dle rozsudkových zjištění k tomu, by právě z držení a bez přivolení správy velkostatku v D., u níž byl Z. zaměstnán, odňat byl ledek, při čemž rozsudkové zjištění, dle něhož stěžovatel zasvětil do věci předem i obžalovaného K-a a Z-ovi říkal, že K. ledek odveze, opravňovalo nalézací soud ke zločinné kvalifikaci jeho trestné činnosti podle §§ú 173, 174 II. a) tr. zák., zároveň však soud uložil mu právem zodpovědnost i za kvalifikaci dle §u 174 II. c) tr. zák., vzhledem k tomu, že spoluvinník ručí dle zákona za veškeren rozsah i výsledek trestné činnosti přímého pachatele, ač nepřekročil-li tento příkaz, udělený mu spoluvinníkem. K takovému překročení příkazu stěžovatelova pachateli krádeže dle rozsudkových zjištění nedošlo.

Čís. 1838.

Ochrana známek (zákon ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák.).

Zboží jest označeno známkou, je-li tato ve hmotném poměru ke zboží nebo k obalu; nespadá pod skutkovou podstatu §u 23 zákona, bylo-li zboží označeno jako známkou chráněné pouze slovy, užitými při jeho prodeji, nebo ve zvláštním potvrzení o prodeji.

(Rozh. ze dne 20. prosince 1924, Zm I 531/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 3. června 1924, jímž stěžovatel uznán byl vinným přečinem podle §u 23 zákona ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák., zrušil napadený rozsudek a sprostil obžalovaného z obžaloby.

D ů v o d y:

Dle napadeného rozsudku záleží trestný čin obžalovaného v tom, že Vavřínu N-ovi prodal jako »Lora-Krem« jiný krem na obuv s podotknutím, že je to Lora-krem, jakož i že k žádosti kupitelově dal mu písemné potvrzení, že dne 27. srpna 1923 bylo u firmy Hugo Sch. v Chebu koupeno za 48 Kč Lora-kremu na obuv. Prvý soud má za to, že toto zjištěné jednání obžalovaného zakládá skutkovou podstatu přečinu podle §u 23 zákona o ochraně známek, poněvadž bezprávné označení zboží známkou chráněnou nevyžaduje, by zboží samo bylo opatřeno nálepkou nebo jinakým způsobem, který by chráněnou známkou vyjadřoval, a že stačí, když zboží bylo vůbec známkou takovou bezprávně pojmenováno. Zmateční stížnost, napadající tento právní názor s hlediska

zmatku čís. 9 a) Šu 281 tr. ř., jest odůvodněna. Jak z doslovu §§ů 1 a 11 zákona o ochraně známek, pokud se týče zákona ze dne 30. července 1895, čís. 108 ř. zák. vyplývá, soukromý obžalobce zápisem známky »Lora« do známkového rejstříku u obchodní a průmyslové komory v Chebu nabyt v ý h r a d n é h o práva, jednak značiti určité své výrobky nebo jejich balení, obaly a pod. touto známkou, která jako značka jeho zboží měla je lišiti od zboží stejného druhu jiných výrobců, jednak dáti takto známkované zboží do obchodu a tam je chovati na prodej. Vlastní podstata tohoto oprávnění, záležející v tom, že chráněná známka na zboží jest prostředkem, dodávajícím zboží určitý, zevně poznatelný ráz, zajišťuje dle svého účelu osobě oprávněné j e d i n é v ý h r a d n é p r á v o na užívání chráněné známky a naproti tomu z a k a z u j e každému jinému, b y n a s v é m z b o ž í této chráněné známky neužíval a tak nebudil zdání, že je to zboží, pocházející ze závodu osoby oprávněné. Jedná-li kdo proti tomuto zákazu, ať již tuto známku vědomě padělá, neb upotřebí chráněné známky na svém zboží, nebo na jejím balení, obalu a pod., dopustil se zasáhnutí ve známkové právo osoby oprávněné ve smyslu Šu 23 zákona na ochranu známek. Vydával-li obžalovaný, jak je zjištěno, zboží, které prodal, za Lora-krem, aniž by zboží to bývalo opatřeno chráněnou známkou, nelze tvrditi, že ve smyslu Šu 23 zákona o ochraně známek šlo o »označení zboží známkou«, a ani písemné potvrzení, že prodávaný krem je Lora-krem, nespadá pod toto ustanovení zákona, které předpokládá, b y s a m o z b o ž í b y l o bezprávně opatřeno chráněnou známkou.

Názoru tomu odpovídá také právní nauka, zastávaná zejména spisovateli Dry Abelem a Adlerem v jejich »System des österr. Markenrechtes«, z nichž onen tvrdí na str. 3., že známka musí býti hmotně spojena s chráněným zbožím nebo jeho obalem, kdežto druhý na str. 68 uvádí, že známka musí býti viditelná. Znáмка jest tedy ve hmotném poměru ku zboží nebo k obalu; této náležitosti tu však není, bylo-li zboží pouze slovy, užitými při jeho prodeji, nebo na zvláštním potvrzení o prodeji označeno jako zboží známkou chráněné, jelikož takovéto použití známky, jež není hmotně spojeno se zbožím, nelze pokládati za označení zboží známkou ve smyslu Šu 23 zákona. Pojem bezprávného označení známky byl tedy nalézacím soudem mylně vyložen, a ježto soud nic jiného nezjišťuje, než že obžalovaný mazadlo jím prodané ústně a na vystaveném potvrzení označil »Lora«, nelze jeho čin podřaditi ustanovení Šu 23 zákona na ochranu známek.

Čís. 1839.

Zločin veřejného násilí dle Šu 81 tr. zák.

Pojmu »násilné vztázení ruky« odpovídá každý čin, předsevzatý s vynaložením tělesné síly a značící odpor, směřující přímo n e b o n e p ř í m o proti osobě vrchnostenské; stačí, směřuje-li násilný čin přímo proti věci, kterou osoba taková drží nebo uchopila.

V subjektivním směru stačí zprotivení se pachatelovo, předsevzaté v úmyslu, by úřední nebo služební výkon byl zmařen nebo vynucen;